

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **H. H.**, zastoupené JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou, se sídlem Polní 780/92, 639 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, poštovní příhrádka 21/OAM, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. listopadu 2012, č. j. OAM-319/ZA-ZA06-ZA14-2012, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. prosince 2013, č. j. 56 Az 17/2012 - 60,

takto:

- I. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Janě Kuřátkové, advokátce, se sídlem Polní 92, 639 00 Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč včetně daně z přidané hodnoty, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadá v návěti uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí zrušeno výše uvedené rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Krajský soud shledal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s otázkou, zda agresivní chování manžela žalobkyně ve spojení s neúčinnou ochranou ze strany orgánů veřejné moci domovského státu žalobkyně nemůže představovat pronásledování nebo ohrožení vážnou újmu ve smyslu relevantních ustanovení zákona o azylu. Podle krajského soudu žalovaný problémy žalobkyně vyhodnotil nedostatečně a pro své závěry neměl relevantní podklady. Nezabýval se intenzitou násilí, jemuž čelila, adekvátností pomoci, jaké se jí dostalo, příp. mělo dostat na Ukrajině, nedoplnil řízení o informace ohledně domácího násilí na Ukrajině, neposoudil argumentaci žalobkyně, jíž vysvětlovala důvod, proč se se svým agresivním manželem dávno nerozvedla.

[3] V kasační stížnosti podané z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel argumentoval, že krajský soud nevycházel ze zjištěného stavu věci, jeho rozsudek nemá oporu ve spisu a navíc se dopustil nesprávného výkladu pojmu „domácí násilí“ v kontextu azylového práva, resp. v kontextu judikatury Nejvyššího správního soudu; odkazuje přitom na usnesení č. j. 9 Azs 49/2008-55 z 10. 9. 2008, podle něhož musí být domácí násilí pácháno pouze z důvodů vyjmenovaných v § 12 či § 14a odst. 2 zákona o azylu, či usnesení č. j. 9 Azs 49/2007 ze 14. 6. 2007, usnesení č. j. 8 Azs 23/2008-75 z 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 12/2010 z 22. 11. 2010, č. j. 5 Azs 368/2004 z 25. 11. 2005 a j. Vytkl krajskému soudu též to, že dostatečně nezohlednil skutečnost, že žalobkyně o azyl v České republice nepožádala bezprostředně poté, co tuto možnost měla. V nerespektování judikatury Nejvyššího správního soudu také stěžovatel spatřuje podstatný přesah významu kasační stížnosti nad jeho vlastním zájmem ve smyslu § 104a s. ř. s.

[4] Žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že napadený rozsudek považuje za správný. Poznamenala například, že žalovaný tvrdil, že vycházel z aktuálních informací obsažených v Infobance ČTK „země světa, Ukrajina“, nijak však již nekonkretizoval, jakých faktických poznatků z výše uvedených dokumentů užil, resp. k jakým skutkovým závěrům o zemi žadatelčina původu dospěl, krom obecného konstatování, že z tohoto nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že by žalobkyně jako neúspěšná žadatelka o mezinárodní ochranu byla po svém návratu na Ukrajinu vystavena nějakým postihům ze strany státních orgánů či jinak znevýhodňována. Přitom právní zástupkyně při ústím jednáním poukázala na nedostatečnou právní úpravu ochrany obětí před domácím násilím, neschopnost policie, která nemá dostatečné pravomoci, aby tomuto mohla čelit, jak plyne např. z článku *Violence Against Women in Ukraine* dostupného z: <http://www.stopvaw.org/ukraine> [citováno dne 11. 2. 2014]. Žalobkyně poznamenala, že případy domácího násilí tak stále jsou na Ukrajině vážným a široce rozšířeným problémem, který není ani mocí zákonodárnou ani mocí výkonnou účinně řešen. Nadto dle stěžovatelky ukrajinské právo nezná ani žádný podobný institut vykázání ze společného obydlí, tak jak jej zná například český § 76b občanského soudního řádu nebo § 44 a násl. zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně konečně navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, neboť „*nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele – správního orgánu, a to už vůbec ne podstatným způsobem. [Nejedná se] o zásadní pochybení, které by mohlo mít zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Takový zásah do hmotněprávního postavení je ... dle žadatelky zcela vyloučen, jelikož v případě Ministerstva vnitra jako ústředního orgánu státní správy lze jen stěží hovořit o hmotných oprávněních, když je ve své rozhodovací praxi nadán právy svou povahou procesními.*“

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namísto kasační stížnosti odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[6] Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu (např. usnesení ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Nutno předeslat, že z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. se posuzuje i v případě, že kasační stížnost podává Ministerstvo vnitra jako žalovaný správní orgán (např. rozsudek ze dne 31. 1. 2007 č. j. 2 Azs 21/2006-59, rozsudek č. j. 6 Azs 15/2013-35 z 24. 7. 2013).

Podle nich „*kasační stížnost může být ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná i v případě, že je podána Ministerstvem vnitra z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.*“

[7] Právě v tom spatřuje stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti. Obecně to samozřejmě platí. Nejvyšší správní soud nicméně podotýká, že krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů; ve svém rozsudku nijak nepolemizoval s judikatorními závěry Nejvyššího správního soudu, na něž až v kasační stížnosti odkazuje stěžovatel, ani je nepopíral. Nutno konstatovat, že v napadeném správním rozhodnutí stěžovatel takto neargumentoval, nevysvětlil, proč považuje tvrzení žalobkyně o domácím násilí za azylově nerelevantní, nepoukázal na žádné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z něhož by tento výklad vyplýval. Zřejmě považoval věc za natolik jasnou a samozřejmou, že neshledal potřebu rozhodnutí podrobněji odůvodnit; tomu by ostatně odpovídal i výrok napadeného rozhodnutí, jímž byla žádost žalobkyně odmítnuta pro *zjevnou* neopodstatněnost.

[8] V kontextu úvahy o přijatelnosti kasační stížnosti lze za „vlastní zájem“ stěžovatele jakožto správního orgánu, absentuje-li z povahy tohoto účastníka subjektivní zainteresovanost ve vztahu k osobě a rozhodované věci, považovat zájem na tom, aby jeho rozhodnutí bylo zákonné, řádně odůvodněné a tudíž i přesvědčivé nejen pro účastníka řízení, ale i pro soud, jenž je k žalobě povolán rozhodnutí přezkoumat. I kdyby se Nejvyšší správní soud nyní – zcela hypoteticky pochopitelně – ztotožnil se stěžovatelem, že jeho argumentace předestřená v kasační stížnosti je jasná a samozřejmá, nelze odhlédnout od skutečnosti, že tuto svou argumentaci měl vtělit především do odůvodnění svého rozhodnutí tak, aby byla správním soudem přezkoumatelná. Úlohou krajského soudu totiž není „doodůvodňovat“ rozhodnutí správního orgánu a vysvětlovat účastníkům řízení, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl.

[9] Nejvyšší správní soud přitakává žalobkyni v názoru, že uplatněná námitka není vůbec důvodem, jenž by mohl přesah významu kasační stížnosti nad „vlastním zájmem“ stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Není totiž současně podložena objektivním zjištěním o *hrubých* procesních a hmotněprávních pochybeních krajského soudu a jejich zásadní systémovou závažností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. května 2006 č. j. 2 Azs 40/2006-57, „*případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. ... Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“ Nejvyšší správní soud žádná pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal. Zrušovací rozhodnutí krajského soudu se nijak nedotkne hmotněprávního postavení stěžovatele ve smyslu citovaného usnesení. Krajský soud stěžovatele nijak co do hmotného práva nezavázal, požadoval pouze nové rozhodnutí o žádosti žalobkyně a doplnění odůvodnění o odpovědi na otázky, jež v něm postrádal.

[10] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, protože kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Žalobkyni byla usnesením krajského soudu č. j. 56 Az 17/2012-41 ze dne 5. 11. 2013 ustanovena k ochraně jejích zájmů ve věci zástupkyně JUDr. Jana Kuřátková, advokátka. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát a zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Právní zástupkyně se jménem žalobkyně vyjádřila ke kasační stížnosti a za tento úkon právní služby jí podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží odměna a paušální náhrada nákladů ve výši 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že právní zástupkyně doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se přiznaná částka o tuto daň na celkových 4 114 Kč; tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu